põnevusega, kuidas sammud ligemale tulid ja siis jälle kaugusse kadusid.

„Ära läks, ei tulnud ust avama!“ häälitses Pahuli kurvalt.

„Kannata, mu pesamunake!“ trööstis teda Turu-Reet ja nokitses Pahulil selja pealt sulgi. Uuesti muutusid kõik ärevaks, sest nüüd tulid sammud ja peatusid. Pikkamööda ragises kuuriuks kiunuvalt lahti. Avatud oli uks vabadusse. Päikese hele ja soe valgus hoovas poolniiskesse kuuri. Nagu tardunult seisid kanad uksel. Mari raputas õues teri ja hüüdis meelitavalt: „Tipp-tipp, tipp-tipp!“

Alles nüüd toibusid sulekuuelised ja tormasid rõõmsa kaagutamisega õue. Mõned neist kukkusid kiirest jooksust kõhuli, kargasid kähku jälle üles ja pooles lennus punusid Mari juurde. Sirihabe hüüdis vahetpidamatult:

„Siin on tera, siin on tera!“

Nukud olid kanade rõõmust sügavasti liigutatud. Nad piilusid veel ikka ukselaudade vahelt õue, kus Mari naerdes teri raputas. Süles ta hoidis vaipade sees väikest olendit, kes rõõmsalt käsi laotas ja „pää, pää, ää-ää!“ häälitses. Seda nähes teadsid nukud,

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 29